

og fordrer, at hun helt skal forsage sit eget Kald for at tjene hans. Senere dukker det sociale Spørgsmaal op. Som Modsætning til Aurora, Kulturkvinden, den rigt begavede, mangesidig udviklede Forfatterinde, fremstilles *Marian Erle*, Folkets Barn, den uoplyste Sypige, som har faaet sin Udvikling ved tidlig, smertefuld Erfaring i Sorg og Lidelse, og hvis inderligste Trang er at hjælpe dem, der er endnu mere ulykkelige end hun selv. Disse to Kvinder forstaar hinanden, har begge saa meget sandt Menneskeværd, at de søsterlig kan forenes trods al ydre Ulighed. Marians Skæbne er det, der dybest maa gribe ethvert Kvindehjerte i dette herlige Digtværk. Og ophøjet skøn er Auroras Hævdelse af hendes Uskyld, saa vel som Mødet tilsidst mellem de to, der saa længe har elsket hinanden og nu, lutrede gennem Lidelse, forenes. Her har vi, som Taine i sin lovprisende Kritik af Digtet siger, den mandlige og den kvindelige Røst, der, efter saa lang Tid at have staaet som Modsætninger til hinanden, smelter sammen i en vidunderlig, gribende skøn Harmoni.

For nogle Aar siden oversatte jeg „Aurora Leigh“, men lagde Arbejdet bort i Misfornøjelse, da jeg havde fuldført det. Jeg fandt, som jeg endnu finder, at saare meget, ofte det skønneste og mest ejendommelige, er uoversætteligt. Det var mig umuligt at gengive al dets Billedrigdom, Kraft og Dybde, umuligt at presse saa mange Tanker ind i saa faa Ord.

Siden har jeg en enkelt Gang benyttet Udtog deraf ved Litteraturundervisning og dog fundet, at det gav mine Elever en Forestilling om Elisabeth Brownings Digtning, ja vakte Begejstring for den. Ogsaa er noget deraf blevet oplæst i „Kvindelig Læseforening“ og modtaget med Bifald. Det er et saadant Uddrag, der, efter paany at være blevet gennemarbejdet, forelægges Læserne af „Kvinden og Samfundet“.

Er min Oversættelse end kun en svag Genklang af Originalen, saa tør jeg dog sige, at den er udført med stor Kærlighed og Omhu.

*Julie Meyn.*

---

Aurora tilhører halvt England, halvt Italien. Hendes Fader, en stiv, alvorlig Englænder, gør en Rejse til Florents for at studere Leonardo da Vincis Vandleddninger, der interesserer ham langt mere end Kunstværkerne. Men her gribes han pludselig af Kærlighed til en skøn, ung Italienerinde, en mægtig Lidenskab, der som et Hav overskyller og opsluger hans hidtil saa rolige, velregulerede Tilværelse og fylder den med